

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/52/2024
Identifikačné číslo spisu:	1115216782
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1115216782.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivety Sopkovej a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobkyne: P. M., nar. R., bytom R., zastúpenej: Advokátska kancelária Mandzák a spol. s r. o., so sídlom Zámocká 5, Bratislava, IČO: 35 943 882, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpenej: Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/160/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2023 sp. zn. 6Co/3/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobkyňa m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I v poradí druhým rozsudkom z 12. októbra 2021 č. k. 19C/160/2015-206 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobu zamietol (prvá výroková veta). Žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanej domáhala zaplatenia náhrady majetkovej škody 1.456,72 eur a nemajetkovej ujmy 10.000 eur. Svoj nárok odôvodňovala tým, že Krajský súd v Trnave v trestnej veci proti žalobkyni ako obžalovanej stíhanej pre trestný čin nedovolennej výroby a držby omamných látok, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 186 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, prejednal odvolanie, ktoré podala žalobkyňa ako obžalovaná proti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/2/2011 z 5. marca 2012 a vydal rozhodnutie, ktorým žalobkyňu oslobodil spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku, lebo skutok spáchaný žalobkyňou ako obžalovanou nie je trestným činom. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňom vyhlásenia, t. j. 18. apríla 2013. Zvolenému obhajcovi dňa 14. marca 2014 žalobkyňa zaplatila náhradu trov za obhajobu v tomto

trestnom konaní. Nezákonným rozhodnutím zakladajúcim nárok žalobkyne je uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Trnave ČVS: ORP-1271/5-OSV-TT-2004 z 5. marca 2004, ktorým bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie. Po ukončení trestného konania požiadala žalobkyňa v trojročnej premlčacej lehote dňa 17. marca 2014 Ministerstvo vnútra SR podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Následne došlo k postúpeniu žiadosti na Generálnu prokuratúru SR, ktorá žiadosť postúpila ďalej Ministerstvu spravodlivosti SR. Žalobkyňa si uplatňovala nárok na náhradu škody za trovy obhajoby vo výške 1.456,72 eur, ktoré zaplatila za obhajobu v trestnom konaní a zároveň podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. aj náhradu primeraného finančného zadost'účinenia v peniazoch vo výške 10.000 eur.

1.2. Okresný súd posúdil žalobu podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., § 1 ods. 1, 2, § 3, § 4 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 10, § 22 ods. 1, 2, 3 zákona č. 58/1969 Zb. a z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb. ju zamietol v celom rozsahu. Žalobkyňa si správne uplatnila nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, za ktoré považovala uznesenie o vznesení obvinenia, keď bola spod obžaloby oslobodená. Podmienkou priznania tohto nároku je podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb. okrem existencie v tomto prípade oslobodzujúceho rozsudku aj využitie možnosti podať proti nezákonnému rozhodnutiu sťažnosť. Aj keď poškodený nevyužije možnosť dosiahnuť zrušenie rozhodnutia podaním riadneho opravného prostriedku, môže sa v prípade hodného osobitného zreteľa domáhať náhrady škody, ale len za podmienky, že rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zrušené (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.). Žalobkyňa voči uzneseniu o vznesení obvinenia nepodala sťažnosť. Odvolala sa na dôvod hodný osobitného zreteľa, za ktorý považovala skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo doručené jej obhajcovi, a to napriek tomu, že ho mala ustanoveného od roku 2008. Súd žalobkyňou uvedený dôvod nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa, keď mal za to, že právo žalobkyne ako obvinenej nebolo porušené, keďže jej uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené, v tomto uznesení bola poučená o možnosti podať proti nemu sťažnosť v lehote 3 dní, pričom ohľadom danej skutočnosti mohla upovedomiť svojho obhajcu. Žalobkyňa neuviedla žiadny iný dôvod, ktorý jej bránil v podaní sťažnosti.

1.3. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa požadovanú sumu vo výške 1.456,72 eur titulom trov obhajoby uhradila svojmu právnomu zástupcovi, teda preukázala, že došlo k zmenšeniu jej majetku. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, poznamenal, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej v dôsledku nezákonného rozhodnutia bola spôsobená nemajetková ujma.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. októbra 2023 č. k. 6Co/3/2022-287 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu majetkovej škody vo výške 1.257 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 22. septembra 2014 do zaplattenia, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta). Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (druhá výroková veta). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania (tretia výroková veta).

2.1. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietajúceho výroku čo do náhrady majetkovej škody postupom podľa § 388 CSP a v časti zamietajúceho výroku čo do náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.2. Odvolací súd posúdiac vec podľa § 27 ods. 2, § 1 ods. 1, § 3, § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci konštatoval, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoj záver o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody za nezákonné rozhodnutie primárne na okolnosti, že žalobkyňa nevyužila možnosť podať proti uzneseniu o vznesení

obvinenia sťažnosť, z ktorého dôvodu mal za to, že nesplnila zákonné podmienky pre úspešné uplatnenie nároku (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.) a žalobu zamietol. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie nestotožnil a poukázal na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2022 z 24. októbra 2022. Keďže právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 3 zákona č. 58/1969 Zb. a v ustanovení § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na ktorom je založený vyššie citovaný judikát, je v zásade zhodná, predmetné rozhodnutie veľkého senátu NS SR je potrebné aplikovať aj na prejednávany prípad (posudzovaný zákonom č. 58/1969 Zb.). Nepodanie sťažnosti voči nezákonnému rozhodnutiu (uznesenie o vznesení obvinenia) tak nemôže žalobkyňu bez ďalšieho diskvalifikovať z úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody (resp. aspoň jeho časti), pokiaľ tento riadne v konaní preukáže. Otázka existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa sa tak stala v prejednávanej veci bezpredmetnou.

2.3. Odvolací súd konštatoval, že nakoľko súd prvej inštancie od počiatku vec nesprávne právne posúdil, dôvodnosťou uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sa bližšie nezoberal. Odvolací súd preto na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie oboznámením listinných dôkazov - vyúčtovaním trov právneho zastúpenia v trestnej veci obžalovanej P. M. pre trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej a psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 186 Trestného zákona, príjmovými pokladničnými dokladmi zo 17. marca 2014 a 18. marca 2014 a vyvodil, že z týchto dôkazov bolo nesporné, že vyúčtované trovy právneho zastúpenia vznikli v príčinnej súvislosti s trestným konaním vedeným voči žalobkyňi, a že žalobkyňa fakturovanú čiastku uhradila. Išlo o jej náklady, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vo vzťahu k majetkovej škode odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala naplnenie všetkých zákonných predpokladov na úspešné uplatnenie tohto nároku voči žalovanej (nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou). Pretože si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vyúčtovaných ako tarifnú odmenu podľa § 9 a § 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., odvolací súd sa zaoberal námietkami žalovanej vznesenými v prvoinštančnom konaní vo vzťahu k vyúčtovaniu úkonov právnej pomoci (§ 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) obsiahnutými v jej vyjadrení zo 16. augusta 2021. Odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné jej námietky vo vzťahu k trom úkonom právnej pomoci, a to - za účasť na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Piešťany dňa 12. decembra 2011 (bod 5/ vyúčtovania) a účasť na hlavnom pojednávaní pred Krajským súdom v Trnave dňa 28. februára 2013 (položka 9/ vyúčtovania), ktoré (ako vyplýva z pripojeného trestného spisu a zo zápisníc z pojednávaní), boli odročené bez prejednávania veci, kedy advokátovi patrí len 1/4 úkonu právnej pomoci podľa § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (teda nie za celý úkon, ako si obhajca v oboch prípadoch nesprávne vyúčtoval) a duplicitné vyúčtovanie úkonu právnej pomoci „odvolanie proti rozsudku OS Piešťany“, keď odvolací súd uznal za účelný len jeden úkon. Z tohto dôvodu vznikol žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 1.257 eur (namiesto uplatnených 1.456,12 eur), a to s odkazom na § 1 ods. 1, § 2 zákona č. 58/1969 Zb. a § 442 ods. 1 Obč. zák., ktoré jej odvolací súd priznal aj s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 22. septembra 2014 do zaplatenia (§ 10, § 20 zákona č. 58/1969 Zb., § 517 ods. 1, 2 Obč. zák., § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). Úroky z omeškania žalobkyňi priznal od 22. septembra 2014, ale nestotožnil sa s výškou uplatneného zákonného úroku z omeškania 9,5 % ročne, keďže prekračovala zákonom stanovenú hranicu 5,05 % ročne.

2.4. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaná tento nárok namietala čo do právneho základu i výšky. Žalobkyňa v žalobe dôvodila, že „trestné stíhanie vážne zasiahlo do jej súkromného života, bola pod neustálym psychickým tlakom, pociťovala zlyhanie, nespravodlivosť a neistotu, zároveň daná kauza bola medializovaná a žalobkyňa bola prezentovaná ako osoba, ktorá spáchala trestný čin“. Na podporu svojich tvrdení predložila listinné dôkazy, a to bulvárne články, ktoré odvolací súd na odvolacom pojednávaní oboznámil. Primárny dôkaz na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, a to svoj výsluch ako strany sporu (§ 187 ods. 2 CSP), v konaní neposkytla. Odvolací súd nemal k dispozícii relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k dôvodnosti uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy podporené dôkazmi, a preto nemohol posúdiť, aké konkrétne dopady trestného stíhania nastali v osobnostnej sfére žalobkyne ako poškodenej osoby v príčinnej súvislosti s trestným

konaním. Za stavu, keď žalobkyňa nepreukázala žiadne konkrétne dopady trestného stíhania do jej osobnostnej sféry, nebolo možné jej nemajetkovú ujmu v peniazoch spravodlivo posúdiť a ohodnotiť. Vzhľadom na to dospel odvolací súd k záveru, že primeranou satisfakciou pre ňu bude konštatovanie porušenie jej práva.

2.5. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu čo do výroku I. podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP; navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3.1. Dovolateľka tvrdila, že odvolací súd rozhodol vo veci na základe nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v porušení práva žalovanej na spravodlivý proces, a to konkrétne v nevysporiadaní sa so všetkými zásadnými námietkami žalovanej, vznesenými v prvoinštančnom a ako obrana proti odvolaniu žalobkyne aj v odvolacom konaní. V prvoinštančnom konaní bola žalovaná opakovane úspešnou stranou sporu, odvolací súd rozhodoval vo veci na základe odvolania žalobkyne. To ho však nezbavuje povinnosti v prípade, ak závery, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobu zamietol, neboli správne, posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok i v kontexte ostatných námietok žalovanej, ktoré v konaní predniesla. Poukázala na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že súd v rozhodnutí musí dať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky kľúčové, právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Podľa judikatúry EŠLP (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) je potrebné za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Žalovaná o d začiatku konania (vyjadrenie k žalobe z 22. januára 2016) namietala, že žalobkyňa si svojím konaním trestné stíhanie zavinila sama, a preto jej nie je možné priznať akúkoľvek náhradu škody spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím. Okresný súd Bratislava I vo svojom rozsudku zo 16. júna 2017 v bode 6.1. konštatoval, že žalobkyňa si vedenie trestného stíhania a trestného konania zavinila sama, preto je jej morálnou povinnosťou niesť následky svojho protiprávneho konania. Rovnako prvoinštančný súd uviedol, že ak by v danej veci priznal náhradu škody, bolo by to v rozpore s dobrými mravmi. Námietka žalovanej vo vzťahu k zavineniu trestného stíhania žalobkyňou bola tiež obsahom vyjadrenia k odvolaniu žalobkyne z 25. januára 2018, na tieto námietky odkazovali zástupcovia žalovanej na každom pojednávaní vo veci. Žalovaná pripomenula námietku zavinenia trestného stíhania žalobkyňou i odvolaciemu súdu, v o svojej záverečnej reči na pojednávaní krajského súdu dňa 31. októbra 2023. Odvolací súd sa však na žiadnom mieste odôvodnenia svojho rozsudku s touto námietkou nevysporiadal. Rozsudok odvolacieho súdu v tomto smere teda nesplňa základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože neobsahuje nielen zásadné, ale vôbec žiadne vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Prijatie záveru o zavinení trestného stíhania žalobkyňou by vylučovalo možnosť priznania nároku na náhradu majetkovej škody, teda išlo o otázku zásadnú pre výsledok sporu. Rovnaký záver o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bez relevantného zdôvodnenia možno konštatovať aj v súvislosti s námietkami žalovanej vo vzťahu k výške nárokovanej náhrady nemajetkovej škody, a to vo vzťahu k vyúčtovaniu konkrétnych úkonov právnej služby. Odvolací súd sa s námietkami žalovanej vysporiadal iba sčasti. V súvislosti s výškou náhrady majetkovej škody namietala účasť na hlavnom pojednávaní 12. decembra 2011. Zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že predmetné pojednávanie bolo odročené, pretože súd nemal vykázané doručenie predvolania žalobkyne, a to napriek tomu, že bolo zaslané na adresu, kde sa žalobkyňa zdržiavala a z uvedeného dôvodu mala žalovaná za to, že v rozsahu náhrady za tento úkon (úkon č. 5/) ide o zavinené trovy právneho zastúpenia, ktorých vznik si žalobkyňa zavinila sama, a preto nárok žalobkyne na náhradu nebolo možné priznať. Rovnaká námietka sa vzťahovala aj na cestovné náklady a náhradu za stratu času s tým spojené. Namietala i odvolanie žalobkyne alebo úkony, ktoré boli uvedené vo vyúčtovaní pod č. 7/ a č. 8/, pretože s ohľadom na obsah týchto podaní išlo fakticky o jeden úkon, žalobkyne teda bolo možné priznať

náhradu trov právneho zastúpenia nanajvýš jedenkrát. Namietala účasť na verejnom zasadnutí 28. februára 2013, nakoľko zo zápisnice vyplýva, že predmetné zasadnutie bolo odročené, pretože súd nemal vykázané doručenie predvolania žalobkyni, a to v dôsledku toho, že žalobkyňa zmenila adresu svojho pobytu, no túto skutočnosť súdu žiadnym spôsobom neoznámila. V prípade náhrady za tento úkon išlo o zavinené trovy právneho zastúpenia, vznik týchto trov si žalobkyňa zaviniť sama, preto jej nárok na ich náhradu nebolo možné priznať. Rovnaká námietka sa vzťahovala aj na cestovné náklady a náhradu za stratu času s tým spojené. Namietala i výšku cestovných nákladov uvedených vo vyúčtovaní, nakoľko skutočná vzdialenosť na ceste Bratislava Piešťany a späť je 174,6 km a spotreba osobného motorového vozidla bola podľa predloženej kópie technického preukazu 5,4 l/100 km, nie 19 l/100 km, z ktorých pri výpočte cestovných nákladov žalobkyňa vychádzala. Žalovaná tiež namietala, že nie je zrejmé, akým spôsobom dospela žalobkyňa k výške cien pohonných hmôt, ktorá sa nezhodovala s výškou cien pohonných hmôt zverejnených na stránke Štatistického úradu SR. Ani výška DPH v nadväznosti na vyššie uvedené námietky nemohla byť správne určená. Na tieto okolnosti poukázala žalovaná aj vo svojej záverečnej reči na pojednávaní pred odvolacím súdom 31. októbra 2023. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku v bode 20. vysporiadal s týmito námietkami iba čiastočne. Odvolací súd priznal odmenu za účasť na hlavnom pojednávaní 12. decembra 2011 a účasť na verejnom zasadnutí 28. februára 2013 v rozsahu 1/4-ina úkonu právnej pomoci podľa § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, no na žiadnom mieste svojho rozhodnutia neodôvodnil, prečo sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že išlo o zavinené trovy právneho zastúpenia žalobkyne. Toho dôsledkom bolo tiež nevysporiadanie sa s námietkou v súvislosti s cestovnými náhradami a náhradou za stratu času spojenými s týmito úkonmi právnej služby. Odvolací súd opomenul v rozsudku uviesť akékoľvek dôvody, ktoré by mohli byť považované za odpoveď na námietky žalovanej vo vzťahu k výške cestovných nákladov uvedených vo vyúčtovaní. Nad rámec uvedeného žalovaná poukázala na nepresvedčivosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k nesplneniu podmienky podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nakoľko odvolací súd svoje právne závery založil na rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 24. októbra 2022 sp. zn. 1VCdo/2/2022, hoci v nasledujúcom období Najvyšší súd SR vydal dňa 30. marca 2023 uznesenie sp. zn. 7Cdo/78//2022, v ktorom vo vzťahu k nesplneniu podmienky podania sťažnosti prijal opačný právny záver. Žalovaná považuje za rozporné s právnou úpravou civilného procesu, aby odvolací súd neposkytol odpovede na relevantné základné otázky, ktorých vyriešenie bolo nevyhnutné pre riadne zistenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatným vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP).

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol. Uviedla, že dovolací dôvod uvádzaný žalovanou nemôže obstáť. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalovanou namietanú procesnú vadu sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Z práva na spravodlivý proces ale pre účastníka konania nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Súd nižších inštancií vykonali dokazovanie v rozsahu spôsobilom na to, aby vo veci mohli spravodlivo a zákonne rozhodnúť, na základe vykonaných dôkazov správne zistili skutkový stav. Krajský súd v Bratislave výrok I. napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetlil. Na základe uvedeného dospela žalobkyňa k záveru, že dovolanie žalovanej nie je prípustné, a preto je potrebné ho odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno

vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

8. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod výlučne podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade zmätočnosti namietanej dovolateľkou.

13. Dovolateľka poukazovala na skutočnosť, že konanie je postihnuté vadou konania v zmysle

ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď podľa jej názoru odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nezohľadnil a neposúdil námietku zavinenia trestného stíhania žalobkyňou a neodpovedal na žalovanou vznesené námietky voči vyčísleným trovám právneho zastúpenia žalobkyne. Odvolací súd zároveň presvedčivo neodôvodnil závery prijaté vo vzťahu k otázke splnenia podmienky podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia s ohľadom na existenciu rozdielnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1VCdo/2/2022 a 7Cdo/78/2022).

14. K uvedenému dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019), alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie.

15. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov, patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivý súdny proces, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. I v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

17. Pokiaľ dovolateľka namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Dovolaťka ako otázku, ktorú odvolací súd neodôvodnil dostatočne, nastolila otázku zavinenia trestného stíhania samotnou žalobkyňou, z ktorého dôvodu jej nie je možné priznať akúkoľvek náhradu škody spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím.

18.1. K uvedenému dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie už svoj v poradí prvý rozsudok vo veci zo 16. júna 2017, ktorým bola žaloba zamietnutá, založil na konštatovaní, že nárok žalobkyne bol premŕčaný a zároveň aj nedôvodný. Vo vzťahu k nedôvodnosti nároku v bode 6.1. rozsudku uviedol, že: „Súd je toho názoru, že žalobkyňa si i vedenie trestného stíhania trestného konania spôsobila sama, a preto je jej morálnou povinnosťou nie byť následky svojho protiprávneho konania. Ak by súd v danej veci priznal náhradu škody, bolo by to v rozpore s dobrými mravmi. Súd nemôže podporovať protiprávne konanie občanov Slovenskej republiky, nakoľko títo sú povinní správať sa v medziach zákona, čo žalobkyňa nerobila. Výbočenie z medzí zákonných limitov súd vidí v prechovávaní látky, ktorá je

zaradená medzi omamné látky, pričom išlo o jej neoprávnenú držbu. Navyše sám krajský súd považoval spôsob zaistenia látky za zákonný, ako aj neodkladnú reakciu príslušníkov Policajného zboru (výpovede svedkov), ktorí si plnili počas nočnej hliadky svoju povinnosť.“ V bode 6.3. súd prvej inštancie uzavrel, že: „by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v spojení s trestným konaním, ktoré bolo proti žalobkyni vedené, keď je zrejmé, že žalobkyňa drogy neoprávnenne prechovávala.“

18.2. Na základe odvolania žalobkyne odvolací súd uznesením z 30. septembra 2020 sp. zn. 6Co/194/2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že nárok žalobkyne nebolo možné priznať z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi vzhľadom na to, že žalobkyňa si svoje trestné stíhanie zavinila sama, odvolací súd v bode 13. odôvodnenia uznesenia poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2009 z 18. októbra 2009 a uviedol: „Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Uvedené závery boli prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. (sú aktuálne aj po zmene právnej úpravy). V súlade so závermi tohto uznesenia Najvyšší súd SR rozhodol napr. v rozhodnutiach z 30. 03. 2011 sp. zn. 3Cdo/194/2010, z 30. 01. 2011 sp. zn. 4Cdo/54/2011, z 12. 12. 2012 sp. zn. 7Cdo/145/2011, z 19. 06. 2013 sp. zn. 7Cdo/87/2012 a z 19. 02. 2014 sp. zn. 7MCdo/27/2012. Uvedené rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich názoru ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 07. 07. 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom o opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodne podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie a záväzný prokurátor na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.“ Uznesenie NS SR z 18.10.2010 sp. zn. 4MCdo/15/2009 bolo uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR ako judikát R 37/2014, pričom jeho právna veta znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.“ Od publikovania vyššie označeného judikátu sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (čo je prejednávaný prípad) treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/133/2018 z 30. 04. 2019).“ V bode 14. odôvodnenia uznesenia uzavrel, že: „Zohľadniac vyššie uvedené (ods. 12., 13.) je nutné vychádzať z toho, že nezákonným rozhodnutím v prejednávanej veci je uznesenie o vznesení obvinenia z 08. 04. 2004 (nie uznesenie o začatí trestného stíhania, ako mylne konštatoval súd prvej inštancie), a že žalobkyňa jeho existenciu preukázala, pretože bola spod obžaloby oslobodená.“

18.3. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej o tom, že trestné stíhanie si žalobkyňa zavinila sama, z ktorého dôvodu jej nie je možné priznať nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nestotožnil a svoj názor podrobne odôvodnil u ž v o svojom v poradí prvom rozhodnutí vo veci - v zrušujúcom uznesení z 30. septembra 2020 sp. zn. 6Co/194/2018. Výslovil pritom právny názor o existencii nezákonného rozhodnutia v prejednávanej veci, ako jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorého právnym názorom bol súd prvej inštancie v následnom konaní viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). Vzhľadom na to, že v ďalšom konaní nedošlo k zmene relevantných skutkových okolností ani k zmene argumentácie žalovanej v tomto smere, nebolo povinnosťou odvolacieho súdu opakovať v

napadnutom rozsudku svoje právne závery vzťahujúce sa k tejto námietke žalovanej, vyslovené v skoršom zrušujúcom rozhodnutí.

19. Dovolateľka ďalej namietala nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu č o d o výšky náhrady majetkovej škody žalobkyne, konkrétne nevysporiadanie s a s jej námietkami, týkajúcimi sa priznania odmeny advokáta, cestovných nákladov a náhrady za stratu času za úkony.

19.1. Odvolací súd v napadnutom rozsudku v bode 20. uviedol, že ako dôvodné vyhodnotil námietky žalovanej „vo vzťahu k trom úkonom právnej pomoci, a to - za účasť na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Piešťany dňa 12. 12. 2011 (bod 5/ vyúčtovania) a účasť na hlavnom pojednávaní pred Krajským súdom v Trnave dňa 28. 02. 2013 (položka 9/ vyúčtovania), ktoré (ako vyplýva z pripojeného trestného spisu a zo zápisníc z pojednávaní), boli odročené bez prejednávania veci, kedy advokátovi patrí len 1/4 úkonu právnej pomoci podľa § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (teda nie za celý úkon, ako si obhajca v oboch prípadoch nesprávne vyúčtoval) a duplicitné vyúčtovanie úkonu právnej pomoci „odvolanie proti rozsudku OS Piešťany“, kedy odvolací súd uznal za účelný len jeden úkon. Z tohto dôvodu vznikol žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 1.257 eur (namiesto uplatnených 1.456,12 eur)..“

19.2. V reakcii na tento dovolací argument žalovanej dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19.3. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

20. Dovolateľka v ďalšom namietala nepresvedčivé odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k nesplneniu podmienky podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia v tom zmysle, že odvolací súd svoje právne závery založil na rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 24. októbra 2022 sp. zn. 1VCdo/2/2022, hoci v nasledujúcom období Najvyšší súd SR vydal dňa 30. marca 2023 uznesenie sp. zn. 7Cdo/78/2022, v ktorom vo vzťahu k nesplneniu podmienky podania sťažnosti prijal opačný právny záver.

20.1. Odvolací súd v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že: „V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoj záver o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu škody za nezákonné rozhodnutie primárne na okolnosti, že žalobkyňa nevyužila možnosť podať proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, z ktorého dôvodu mal za to, že nespĺnila zákonné podmienky pre úspešné uplatnenie nároku (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.) a žalobu zamietol. Odvolací súd sa však nestotožnil s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie.“ Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1VCdo/2/2022 z 24. októbra 2022, z ktorého citoval a v bode 17. odôvodnenia rozsudku uzavrel, že: „Keďže právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 3 zákona č. 58/1969 Zb. a ustanovení § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na ktorom je založený vyššie citovaný judikát, je v zásade zhodná, predmetné rozhodnutie veľkého senátu NS SR je potrebné

aplikovať aj na prejednávany prípad (posudzovaný zákonom č. 58/1969 Zb.). Nepodanie sťažnosti voči nezákonnému rozhodnutiu (uznesenie o vznesení obvinenia) tak nemôže žalobkyňu bez ďalšieho diskvalifikovať z úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody (resp. aspoň jeho časti), pokiaľ tento riadne v konaní preukáže. Otázka existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa sa tak stala v prejednávanej veci bezpredmetnou.“

20.2. Uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2023 sp. zn. 7Cdo/78/2022 bolo odmietnuté dovolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol zmenený výrok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi 999,24 eur s príslušenstvom tak, že žaloba v tejto časti bola zamietnutá, rozsudok vo zvyšnej časti o zamietnutí potvrdený a žiadnej zo strán sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Podstatou trestného stíhania žalobcu bolo dôvodné podozrenie, že viedol motorové vozidlo, hoci predchádzajúcim rozhodnutím o priestupku mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na určitú dobu. Rozhodujúce pre vydanie oslobodzujúceho rozsudku v trestnej veci žalobcu bolo, že vykonateľnosť označeného rozhodnutia bola na základe žiadosti samotného žalobcu odložená a v danom čase toto rozhodnutie nebolo vykonateľné. Najvyšší súd v tejto konkrétnej veci na základe skutkového stavu zisteného nižšími súdmi uzavrel, že žalobca sa sám podieľal na vzniku škody (bod 16. rozhodnutia), keď „vedel, že požiadal o odklad výkonu rozhodnutia, ako aj o vyhovení jeho žiadosti, a teda uvedením tejto skutočnosti v trestnom konaní by nemuselo dôjsť k obvineniu, resp. k pokračovaniu v trestnom konaní.“

20.3. Na základe uvedeného nemožno dôvodne konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné z dôvodu nevysporiadania sa s otázkou (ne)splnenia podmienky podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru najvyššieho súdu, vyjadreného v rozsudku veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2022 sp. zn. 1VCdo/2/2022, ktorý je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP). Vzhľadom na to nemožno ako procesné pochybenie v zmysle § 420 písm. f) CSP vyhodnotiť to, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy dovolateľkou namietané uznesenie najvyššieho súdu z 30. marca 2023 sp. zn. 7Cdo/78/2022, ktoré navyiac vychádzalo z odlišných skutkových okolností ako rozhodovaná vec.

21. Vo vzťahu k dovolaniu žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd tak uzatvára, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu znátočnosti spočívajúcu v nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, extrémnom nesúlade skutkových záverov s vykonaným dokazovaním v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie žalovanej namietajúce vadu podľa § 420 písm. f) CSP tak je síce prípustné, ale nie dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol (§ 448 CSP).

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.